

Баба Краса ги гледа и се разплаква. /Пръзъ сълзи. / Хайде
поприказвайте си. Кога си срѣщнатъ двама приказка и сърцата
имъ се срѣщатъ. /Илиза си безъ да ѝ каже нѣкой да стои. /

Х.

Калина и Косъо насамѣ. сѣдатъ.

Слѣдъ дълго мълчание.

Косъо. Ти се завърна Калино!

Калина. /Вгледала се не снema очи отъ него. /

-- Каква ме гледаш?— остарѣхъ нали?

-- И азъ остарѣхъ.

-- Ти!... Не си каквато замина, ама... все тѣй ти грѣятъ очи-
тѣ! Все тѣй ти е мила думата.

--- Не ти ле е ритнало йощъ сърдце, овчарьо?

--- И въ гроба като ме занесътъ — пакъ съ тебе въ сърдце си
ще бжда.

-- Какъ ми е мило за тебе!

-- /Сѣкаш не я разбралъ. / Какво?

-- Слѣдъ толкозъ гурбетуване, азъ мислѣхъ,

-- Овчарско сърдце, Калино, до гробъ люби — забрава.

-- А овчарска черка, овчарьо?

-- Незнамъ.

-- Казвахъ че азъ съмъ запоена, ама май ти си запоенъ.

-- Запоенъ ли съмъ, какво е-незная, ама само за тебе се при-
брахъ въ ваятата запусѣла кхца.....ходя, ходя по цѣль день съ
стадо въ гората, пкъ като се прибера вечеръ край огнището —
виждамъ, че ми става по-леко.

-- Тѣй!

-- Струва ми се, че все ще те видя... Пкъ казаха, че слѣдъ
седемъ години ти пакъ ще се завърнешъ.

-- И завърнахъ се.

-- Той или ти го остави?

-- Ей тѣй. ...безъ да си кажемъ дума — и двама...нѣщо ни
ритнаха сърдцата едно отъ друго.

-- Като ти ритна сърдце отъ него — не си ли за мене помис-
ли?